

О. О. Алимova,
аспірант Академії митної служби України
(м. Дніпропетровськ)

УДК 339.54(477)

ЗОВНІШНЬОТОРГОВЕЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Проаналізовано головні особливості сучасної зовнішньоторговельної політики України, визначено основні вектори розвитку співпраці у сфері зовнішньої торгівлі, обґрунтовано вибір найбільш перспективного з них. Також висвітлено основні завдання, які стоять перед органами державного управління в контексті підвищення ефективності зовнішньоторговельної політики України.

Ключові слова: зовнішньоторговельна політика, інтеграційний вектор, стратегія, управлінські заходи.

Після набуття Україною членства у СОТ закономірними та очікуваними стали зміни у зовнішньоторговельній політиці нашої держави. Україна визначила стратегічною метою європейський вектор інтеграції, подальше поглиблення торговельних зв'язків та співпраці з країнами ЄС. Але, з іншого боку, існує нагальна потреба розвитку та удосконалення торговельної співпраці з країнами СНД, які залишаються основними зовнішньоторговельними партнерами України. Крім цього, дискусійною є можливість та наслідки членства нашої держави у Митному союзу Росії, Білорусі та Казахстану. Тому актуальним завданням залишається визначення основних напрямків розвитку політики України у сфері зовнішньої торгівлі.

Актуальним аспектам сучасної зовнішньоторговельної політики України, а також можливим сценаріям її розвитку приділяють увагу такі вчені: В. Мовчан, Т. Мельник, І. Софіщенко, Л. Івашова, Н. Осадча, Г. Мостовий, О. Бабанін, І. Кобута, О. Фесенко, С. Глазьева та ін. Але додаткового вивчення та логічно-послідовного аналізу потребують питання вибору оптимального для України на сучасному етапі вектора розвитку зовнішньоторговельних зв'язків з урахуванням можливих переваг та недоліків, а також визначення першочергових завдань, які стоять перед органами державного управління в контексті формування ефективної зовнішньоторговельної політики.

Метою статті є аналіз сучасної зовнішньоторговельної політики України, визначення її особливостей та пріоритетних напрямів розвитку.

На сьогодні, хоча обсяги торгівлі з країнами ЄС не зросли до тих показників, які очікувалися, все ж таки країни ЄС займають друге місце у якості зовнішньоторговельного партнера України після країн СНД [1], і, безумовно, торговельне співробітництво з країнами ЄС може бути значно тіснішим.

Як зазначив Комісар ЄС з питань торгівлі Карел де Г'юхт, "... для України та Європи торгівля — це не проблема, а складова частина розв'язання проблем. У ці нелегкі економічні часи вона може створити робочі місця та стимулювати зростання" [2, с. 4]. Тому з метою досягнення якісно нових результатів у зовнішній торгівлі України з країнами ЄС з'явився новий перспективний вектор у зовнішньоторговельній політиці нашої держави, а саме — створення глибокої та всеосяжної зони вільної торгівлі (ЗВТ+) з країнами ЄС. Переговори щодо цього питання розпочалися ще взимку 2008 р. Глибина ЗВТ+ полягає у передбаченні процесу відкриття внутрішнього європейського ринку для України, а всеосяжність

виражається в тому, що ця угода охоплює широке коло питань, пов'язаних з торгівлею.

З огляду на те, що у новій редакції Закону “Про засади внутрішньої і зовнішньої політики” зазначено, що одним із ключових завдань зовнішньої політики України є “... забезпечення інтеграції України в європейський політичний, економічний, правовий простір з метою набуття членства в Європейському Союзі” [3, с. 12], створення ЗВТ+ з ЄС є пріоритетним стратегічним завданням зовнішньоторговельної політики України, адже передбачається, що угода про ЗВТ+ стане складовою частиною Угоди між Україною та ЄС про асоціацію. У грудні 2011 р. на саміті Україна–ЄС було оголошено про завершення переговорів щодо цієї Угоди, яка виходить за рамки подібних угод, укладених ЄС з країнами Центральної та Східної Європи, а 30 березня 2012 р. на рівні глав переговорних делегацій відбулося її попереднє підписання [4]. Після остаточного підписання Угода про асоціацію потребуватиме ратифікації лише з боку Європарламенту та Верховної Ради.

Уже започатковано роботу щодо перекладу проекту на українську і 22 офіційні мови держав–членів ЄС; також урядом вживаються заходи з підготовки Угоди до підписання та подальшої імплементації, зокрема підвищується ефективність внутрішньодержавної системи координації співробітництва з ЄС та готується Програма з імплементації Угоди про асоціацію (на виконання п. 123.2 Програми економічних реформ на 2010–2014 роки “Заможне суспільство, конкурентоспроможна економіка, ефективна держава”).

Коло питань, які охоплюватиме ЗВТ+, є досить широким, адже значна лібералізація передбачається не тільки для товарів та послуг, а й для режимів іноземного інвестування, державних закупівель. Тому угода про ЗВТ+ закладає підґрунтя для серйозної економічної співпраці України з країнами ЄС. Як зазначає Представництво України при Європейському Союзі, основним принципом, яким керувалася українська делегація на переговорах з ЄС щодо створення ЗВТ+, було максимальне забезпечення інтересів українського бізнесу, з точки зору реальних перспектив доступу на європейський ринок [5].

Передбачається, що ЗВТ+ забезпечить близько 95 % обсягу торгівлі між Україною та ЄС вільним від митних зборів. Для України це є надзвичайно актуальним питанням, адже хоча відповідно до Генеральної системи преференцій ЄС близько половини українських товарів, що експортуються до ЄС, мають безтарифний режим доступу до його ринку, митні тарифи діють щодо основної експортоорієнтованої української продукції — продукції металургійної промисловості, мінеральних добрив, текстилю. Цей факт, безумовно, створює значні бар'єри для потрапляння цієї продукції на європейський ринок, звужує перспективи розвитку основних національних експортоорієнтованих галузей виробництва.

Необхідно зазначити, що саме лише скасування митних тарифів не стане запорукою вільної торгівлі, адже для українських товаровиробників залишається відкритим і потребує нагального вирішення питання відповідності вітчизняних товарів європейським стандартам і нормам. Лише за умови відповідності їм українські товари зможуть потрапляти на європейський ринок, і Україна матиме очікувані переваги від ЗВТ+. Тому одним із першочергових завдань уряду повинно стати наближення української продукції до європейських стандартів.

Обмеження, які, незважаючи на масштабну лібералізацію торгівлі, все ж передбачаються, стосуються здебільшого сільськогосподарських товарів [6, с. 33]. Органам державного управління необхідно враховувати, що це перешкоджатиме українським сільськогосподарським товарам потрапити на ринок ЄС та зменшить перспективи розвитку сільського господарства України. Крім цього, у національних виробників буде відсутній сти-мул для запровадження європейських стандартів, особливо щодо м'ясної та молочної продукції.

На сьогодні імпорتنі тарифи України на більшість сільськогосподарських товарів, що походять з ЄС, є меншими за ті, що ЄС застосовує до імпорту аналогічних українських товарів. Так, наприклад, у ЄС чинний імпорتنий тариф для яловичини поза межами тарифної квоти складає 80 %, а в Україні після вступу до СОТ — 15 %; для вершкового масла імпорتنий тариф у ЄС складає 83 %, в Україні — 10 %, для імпорту пшениці в ЄС — 65 %, в Україні — 15 % [6, с. 33].

Отже, українському урядові необхідно оцінити наслідки ймовірного виключення з режиму вільної торгівлі, відповідно до угоди про ЗВТ+, сільськогосподарської продукції, адже агросектор є одним із найчутливіших до змін в економіці. Тому повинні вживатися ефективні управлінські заходи щодо дотримання інтересів сільськогосподарської галузі в умовах ЗВТ+, сприяння її розвитку. Також потребує вирішення таке питання, як удосконалення державного регулювання рівня якості та безпечності сільськогосподарської продукції. Держава повинна як захищати українських споживачів від неякісної продукції, яка може потрапити на внутрішній ринок, надавати правдиву інформацію про її походження, складові компоненти тощо, так і забезпечувати виробникам із найменшими витратами можливість отримати підтвердження про безпечність та якість їхньої продукції. Успішне виконання цих завдань потребує докорінних змін у законодавчому та організаційному забезпеченні функціонування системи регулювання якості та безпечності продукції харчової промисловості.

З огляду на загальну ситуацію, вважаємо, що підписання Угоди про ЗВТ+ з ЄС, враховуючи загальний передбачуваний рівень лібералізації торгівлі, все ж зможе компенсувати відкритість внутрішнього ринку, яка стала результатом зменшення ставок ввізних мит на сільськогосподарську продукцію після вступу України до СОТ.

Отже, зважаючи на те, що в разі підписання угоди про ЗВТ+ зовнішньоторговельні відносини між Україною та країнами ЄС вийдуть на новий рівень, можемо виділити основні переваги та недоліки для України від створення ЗВТ+ (табл. 1).

Таблиця 1.

Наслідки створення ЗВТ+ для України

Переваги	Недоліки
<ul style="list-style-type: none"> — покращення доступу до найбільшого ринку в регіоні, що передбачає більші можливості для потенційної вигоди; — запровадження гармонізованої правової бази для забезпечення діяльності суб'єктів зовнішньоторговельних відносин; — гармонізація митних процедур та підвищення ефективності діяльності митних органів у контексті сприяння торгівлі; — запровадження міжнародно визнаних стандартів; — розширення номенклатури товарів на внутрішньому ринку; — посилення конкурентних позицій українських експортерів на ринку ЄС; — збільшення іноземних інвестицій; — підвищення ефективності розміщення трудових ресурсів. 	<ul style="list-style-type: none"> — витрати, пов'язані з правовими та адміністративними змінами (витрати є значними, тоді як вигоди можуть бути довгостроковими); — витрати, пов'язані із запровадженням нових стандартів (можливе витіснення певних підприємств із конкретних сегментів ринку); — збільшення конкуренції на внутрішньому ринку, його реструктуризація, перерозподіл факторів виробництва; — труднощі у потраплянні української агропромислової продукції на європейські ринки; — обмеженість можливості надання захисту новоствореним галузям; — загроза погіршення структури експорту (переорієнтація українських експортерів з готової продукції на сировину).

Примітка: складено автором за даними джерел [3; 7].

За кількісними оцінками, переваги від створення ЗВТ+ є більш значимими, аніж витрати [8, с. 245], хоча останні повинні обов'язково враховуватися.

Вважаємо, що в цілому угода про ЗВТ+ здатна трансформувати модель економіки України та надати імпульсу її інтеграції до ЄС, хоча у короткостроковій перспективі адаптація до вимог СОТ вимагатиме витрат. Наприклад, у рамках ЗВТ+ необхідно буде скасувати імпортні мита, незважаючи на те, що вони приносять значний дохід в державний бюджет України. Однак очікується, що ці втрати будуть компенсовані зростанням доходів, які держава отримує від непрямих податків, які сплачуюватимуть компанії, що будуть функціонувати за вигідних умов нових ринкових можливостей [9, с. 102]. Так, у довгостроковій перспективі має підвищитися конкурентоспроможність українських товарів, а також обсяги експорту на всесвітніх ринках. У свою чергу, зростання якості української продукції сприятиме закріпленню позицій національних виробників на внутрішньому ринку, при чому споживачі матимуть доступ до якісніших і дешевших товарів.

Отже, незважаючи на втрати у короткостроковій перспективі, можна стверджувати, що у подальшому переваг буде більше, ніж недоліків. Тому в умовах інтеграції України до європейського ринку органи державного управління повинні розробити низку виважених заходів з метою підвищення ефективності функціонування внутрішнього ринку, а також створення умов для збільшення частки конкурентоспроможної вітчизняної продукції на ньому.

Щодо альтернативного напрямку створення ЗВТ+ між Україною та ЄС, то ним могло б стати входження України до Митного союзу Росії, Білорусі та Казахстану, формування якого розпочалося у січні 2010 р. Митний союз передбачає уніфікацію митного законодавства, скасування імпортних мит у торгівлі між державами-членами Союзу, а також нульову ставку ПДВ і акцизних зборів [10, с. 7]. Крім цього, держави-члени мають єдину митну територію та міждержавний орган, який визначає основні засади митної політики. Тобто Митний союз передбачає значно глибшу інтеграцію, ніж зона вільної торгівлі.

Створенню Митного союзу передувала ініціатива 2003 р. з регіональної інтеграції, а саме створення Єдиного економічного простору (ЄЕП) між Росією, Казахстаном, Білоруссю та Україною. Метою ЄЕП було створення Митного союзу між його членами, а також їх спільна торговельна політика. Але Україна, на відміну від Росії, яка прагнула прискорити процес інтеграції, вважала за доречне саме поступову інтеграцію зі створенням на першому етапі ЗВТ без винятків [11, с. 33]. Таким чином, наявні суперечності, а також більш перспективні очікувані вигоди від європейського напрямку інтеграції утримали Україну від вступу до Митного союзу Росії, Білорусі та Казахстану, потенційні вигоди від членства в якому є досить обмеженими (табл. 2).

Так, якщо було б скасовано російське експортне мито на нафту, то для України вона стала б дешевшою і, на нашу думку, це ще більше посилило б і до того велику залежність нашої держави від російських енергоносіїв у той час, коли Україна повинна прагнути диверсифікувати поставки енергетичних товарів та підвищувати енергетичну ефективність, а не шукати короткострокових поступок і знижок.

Крім цього, імпортні тарифи у Митному союзі є вищими за українські [12, с. 10], наслідком чого була б більша вартість імпорту для України та зміни у регіональних торговельних потоках на користь країн-членів Митного союзу. Щодо можливих переваг для українського експорту, то, за оцінками фахівців, вони можуть полягати лише у скасуванні вилучень з режимів вільної торгівлі на незначну кількість сільськогосподарських товарів [11, с. 35]. Більш імовірно, що у разі приєднання України до Митного союзу наша країна була б змушена погодитись із запровадженням до третіх країн ставок імпортних тарифів, які вже погоджено у рамках Митного союзу та які використовуються згідно із єдиним Митним тарифом. У цьому разі Україні буде необхідно розпочати процедуру перегляду своїх

домовленостей у СОТ, причому надавати компенсації країнам-членам СОТ за підняття імпорتنних тарифів на окремі товари, що вимагатиме значних витрат. Тому, на нашу думку, потенційний вступ України до Митного союзу був би реально можливим або за умов виходу нашої держави із СОТ або за умов вступу до цієї організації усіх країн-членів Митного союзу.

Таблиця 2.

**Потенційні переваги та недоліки членства України
у Митному союзі Росії, Білорусі та Казахстану**

Переваги	Недоліки
1. Зменшення ціни на енергетичні ресурси, що мало б лише короткостроковий вплив, адже отримання стабільних довгострокових знижок є дуже сумнівним у світлі планів Росії щодо дерегулювання внутрішнього ринку, внаслідок чого внутрішні ціни підуть вгору.	1. Втрата незалежності в сфері зовнішньоторговельної політики, в тому числі права на ведення переговорів щодо угод про вільну торгівлю з іншими країнами, в тому числі про ЗВТ+ , адже Комісія Митного союзу уповноважена проводити нові переговори щодо зовнішньоторговельної політики від імені країн-членів.
2. Вирішення проблеми транзиту нафти і газу через територію України.	2. Несиметрична конкуренція на внутрішньому ринку Митного союзу; можливість жорсткого російського контролю над українським паливно-енергетичним комплексом; розширення російського геоелектричного впливу.
3. Скасування митного контролю, що сприятиме зниженню торговельних витрат, але ця мета може бути досягнута і без вступу України до Митного союзу, а саме — за допомогою спрощення митних процедур у рамках ЗВТ з країнами СНД.	3. Перегляд зобов'язань і компенсацій у рамках СОТ, адже з метою компенсації втрат інші країни-члени СОТ мають право вимагати компенсацію або накладати додаткові мита на українські товари.
4. Посилення позицій на переговорах щодо збалансування інтересів України з інтересами інших членів Митного союзу.	4. Зменшення темпів модернізації, обсягів імпорту новітніх технологій унаслідок підвищення тарифів на інвестиційний імпорту з третіх країн (зокрема країн ЄС). Як наслідок — загроза використання України лише як сировинної та матеріальної бази.

Примітка: складено автором за даними джерел [12; 13].

Усі вищенаведені факти свідчать про те, що в разі членства України у Митному союзі умови торгівлі з країнами ЄС зазнали б явного погіршення, а перспектива вільної торгівлі з ними взагалі була б примарною.

Тому, з огляду на курс євроінтеграції, який у результаті аналізу довгострокових переваг обрала Україна, вступивши у СОТ, вважаємо за доречне вирішення питання саме форми ефективного співпраці з Митним союзом, а не питання набуття членства у ньому, адже, проаналізувавши можливі наслідки від приєднання України до Митного союзу, ми дійшли висновку, що очікувані переваги можуть бути досягнуті і в рамках поточних торговельних відносин з країнами СНД за умов ефективного та виваженого співробітництва, а негативні наслідки такого членства можуть бути занадто значними для України. Крім цього, наведемо прогностичні розрахунки щодо можливих наслідків приєднання України до Митного союзу та ЗВТ+, проведені Інститутом економічних досліджень та політичних консультацій. Так, відповідно до цих розрахунків, вступ України до Митного союзу Росії, Білорусі і Казахстану призведе до скорочення добробуту в нашій державі на 0,5 % в середньостроковій і на 3,7 % в довгостроковій перспективах, що зумовлюється потенційним зростанням імпорتنних мит в Україні і, отже, зменшенням обсягів торгівлі, тоді як ЗВТ+ може підвищити добробут на 4,3 % в середньостроковій і на 11,8 % в довгостроковій перспективах [12, с. 3]. Отже,

прогнози розрахунки також свідчать на користь європейського інтеграційного вектора України.

Зауважимо, що 22 серпня 2012 р. Росія стала членом СОТ. Ця подія, на нашу думку, матиме значний вплив на торговельні відносини між Україною та Росією, адже за допомогою механізму СОТ наша держава матиме змогу добиватися від Росії зняття певних обмежень щодо доступу українських товарів на російський ринок. Як зазначив директор українського Центру з вивчення питань митно-тарифного та нетарифного регулювання В'ячеслав Євсєєв, "... в Україні тепер з'являється можливість оспорювати захисні, антидемпінгові заходи, які ініціюються російськими виробниками через СОТ ..." [14]. Отже, якщо питання застосування Росією захисних заходів обговорювалося лише на двосторонньому рівні, то тепер Україна матиме новий важіль впливу — орган регулювання торговельних суперечок СОТ. При цьому, на думку В. Євсєєва, з якою ми повністю погоджуємося, Росія продовжить захищати свій ринок від традиційно конкурентних українських товарів, таких як труби, машинобудівна і сільськогосподарська продукція.

Необхідно також зазначити, що Україна проводить переговори щодо лібералізації торгівлі та укладання відповідних угод за іншими перспективними напрямками зовнішньоторговельної політики. Так, під час візиту прем'єр-міністра Туреччини Р. Т. Ердогана до Києва 13 вересня 2012 р. було зазначено, що в переговорному процесі щодо угоди про вільну торгівлю між Туреччиною та Україною відбувся значний прогрес, і її підписання очікується до кінця 2012 р. [15]. Також на сучасному етапі ведуться переговори щодо підписання подібної угоди із Сінгапуром.

Отже, зовнішньоторговельна політика України повинна бути виваженою й гнучкою, тому що існує нагальна потреба диверсифікації українського експорту, що може бути досягнуто шляхом запровадження режимів вільної торгівлі з іншими країнами-торговельними партнерами. На сьогодні розглядаються можливості запровадження режимів вільної торгівлі з Канадою, Сербією, Сирією, Ізраїлем, Мексикою, Алжиром, країнами Перської затоки, низкою інших країн Африки та Азії.

Виходячи із вищевикладеного, можна зазначити, що органи державного управління повинні проводити цілісну, виважену та збалансовану зовнішньоторговельну політику, адже існує необхідність розвитку торговельних відносин як з країнами ЄС, так і з країнами СНД, а також диверсифікації зовнішньоторговельних зв'язків за новими перспективними напрямками. Щодо вибору інтеграційного вектора, то наша держава повинна додержуватися більш перспективного європейського вектора, який через угоду про ЗВТ+ несе в собі механізм розширення доступу до європейських ринків та забезпечення системних соціально-економічних перетворень. Щодо співпраці з країнами СНД, то поглиблення та збільшення її ефективності на засадах повномасштабної зони вільної торгівлі, подальшої лібералізації торговельних режимів та мінімізації перешкод у просуванні українських товарів на ринки країн СНД повинно бути одним із стратегічних завдань у зовнішньоторговельній політиці України. Зазначені у статті проблеми мають дискусійний характер, що обумовлює необхідність здійснення подальших наукових пошуків у цьому напрямку.

Список використаних джерел

1. Статистична інформація [Електронний ресурс] Державна служба статистики України. — URL : <http://www.ukrstat.gov.ua>.
2. Торговля між ЄС і Україною: в очікуванні революції. Завершення переговорів щодо ЗВТ може стати подією року [Текст] // Євробюлетень. — 2011. — № 1. — С. 4–5.
3. Мовчан, В. М. Багатовекторність зовнішньоекономічної політики як стратегічний вибір України [Текст] / В. М. Мовчан, К. І. Куденко // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. — 2010. — № 3. — С. 10–16.

4. Угода про асоціацію, включаючи створення ЗВТ [Електронний ресурс] Урядовий портал. — URL : http://www.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article%3Fart_id=224167817&cat_id=223345034.
5. Переговори щодо створення Зони вільної торгівлі між Україною та ЄС [Електронний ресурс] Представництво України при Європейському Союзі. — URL : <http://www.ukraine-eu.mfa.gov.ua/eu/ua/30985.htm>.
6. Кобута, І. Аграрні аспекти створення зони вільної торгівлі між Україною та ЄС [Текст] / І. Кобута // Актуальні проблеми економіки. — 2010. — № 4. — С. 31–37.
7. Мостовий, Г. Концепція вільної торгівлі між Україною та ЄС [Текст] / Г. Мостовий // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. — 2011. — № 1. — С. 27–31.
8. Rutherforda, T. F. Morocco's free trade agreement with the EU: a quantitative assessment [Text] / Thomas F. Rutherforda, Elisabet Rutstromb and David Tarr // Economic Modelling. — 1997. — № 14. — P. 237–269.
9. Сібекіна, А. Різновиди асоційованих формувань та реальність укладення угоди про асоціацію між Україною та ЄС [Текст] / А. Сібекіна // Зовнішня торгівля: економіка, фінанси, право. — 2010. — № 4–5. — С. 98–104.
10. Стан та перспективи співробітництва України та Росії. Аналітична довідка Національного інституту стратегічних досліджень [Текст]. — К. : НІСД, 2011. — 43 с.
11. Кобута, І. В. Можливі наслідки для АПК від інтеграції України до Митного союзу Росії, Білорусі, Казахстану [Текст] / І. В. Кобута // Актуальні проблеми економіки. — 2011. — № 1. — С. 33–39.
12. Мовчан, В. Кількісна оцінка варіантів регіональної інтеграції України: глибока та всеосяжна Зона вільної торгівлі з ЄС, чи Митний союз з Росією, Білоруссю, Казахстаном [Текст] / В. Мовчан, Р. Джуччі. — К. : ІЕД, Німецька консультативна група, 2011. — 21 с.
13. Осадча, Н. В. Вплив Митного союзу Росії, Білорусі та Казахстану на зовнішньоекономічну діяльність України [Текст] / Н. В. Осадча // Економічні інновації. — 2012. — Вип. 47. — С. 178–196.
14. Украина получила козырь в торговых спорах с Россией [Электронный ресурс] MIGnews.com.ua. — URL : <http://mignews.com.ua/ru/articles/117868.html>.
15. Вільну торгівлю з Туреччиною Україна може оформити до кінця року (за матеріалами інформаційного агентства УНІАН) [Електронний ресурс] Дзеркало тижня. — URL : http://news.dt.ua/ECONOMICS/vilnu_torgivlyu_z_turechchinoyu_ukrayina_mozhe_oformiti_vzhe_do_kintsya_roku-108663.html.

*Рекомендовано до друку кафедрою державної служби та митної справи
Академії митної служби України (протокол № 9 від 22 жовтня 2012 року)*

Надійшла до редакції 14.11.2012

Альмова О. А. Внешнеторговая политика Украины: современное состояние и перспективы развития

Проанализированы главные особенности современной внешнеторговой политики Украины, определены основные векторы развития сотрудничества в сфере внешней торговли, обоснован выбор наиболее перспективного из них. Также обозначены основные задачи, которые стоят перед органами государственного управления в контексте повышения эффективности внешнеторговой политики Украины.

Ключевые слова: *внешнеторговая политика, интеграционный вектор, стратегия, управленческие меры.*

Alymova, O. O. Foreign Trade Policy of Ukraine: the Current State and Prospectives of Development

The main features of the current external trade policy have been analyzed in the article, the main vectors of cooperation development in the external trade have been defined, the choice of the most prospective one has been proved. The main tasks, which the state administration authorities face in order to make the external trade policy more effective, are also defined in the article.

Keywords: *external trade policy, vector of integration, strategy, administrative measures.*